

Ναός γίνεται η ψυχή του κάθε προσευχόμενου...

/ [Πνευματικά Αποσπάσματα](#)

Ο Θεός δεν είναι υπόθεση μερικών στιγμών του εικοσιτετραώρου. Είναι υπόθεση όλης της ημέρας, ή μνήμη του πρέπει να είναι συνεχής, ή σκέψη ότι ή σκέπη του μας συνοδεύει παντού και πάντοτε.

‘Ολη ή ήμερα μας πρέπει να είναι προετοιμασία για τίς κορυφαίες αυτές ιερές ώρες του εναγκαλισμού μας με τον Θεό. Καί οι ώρες της προσευχής αφετηρία δυνάμεων για τίς ώρες πού θ’ ακολουθήσουν στον αγώνα μας προς συνάντηση των άλλων, των πειρασμών και των θλίψεων, των ευχάριστων και των δυσάρεστων.

Το Ωρολόγιο, το Ψαλτήριο, τα Μηναία, το Τριώδιο, το Πεντηκοστάριο, ή Παρακλητική δεν είναι βιβλία μόνο για τ’ αναλόγια των εκκλησιών αλλά και για το ταμείο των οικείων μας. Είναι εργαλεία τα βιβλία αυτά. Είναι ωραίο κανείς ν’ αγαπήσει την καθημερινή συντροφιά τους, έστω κι ένα μικρό ‘Ορθρο να κάνει, μερικούς ύμνους του Εσπερινού να πει ή το Απόδειπνο και τους Χαιρετισμούς της Παναγίας, πού πολύ την χαροποιούν και περισσότερο μας χαροποιεί εκείνη.

Επανερχόμενοι στο προπαρασκευαστικό σημείο τής προσευχής, στη μελέτη, ας

τονίσουμε αυτό που λέει ὁ Μέγας Ἀθανάσιος στο σπουδαίο περί Παρθενίας ἔργο του· «τον αφιερωμένο στον Θεό πιστό πρέπει να τον βρίσκει ὁ ἥλιος με το βιβλίο στο χέρι».

Ἀλλα καί γιά τίς ἄλλες ὥρες της ἡμέρας καί της νύχτας δίνει συμβουλές ποια νά'ναι ἡ στάση του πιστοῦ ἀπέναντι στον Θεό. Εἶναι γεγονός πώς τα βιβλία ωφελούν, ἀλλά δεν οδηγούν πάντα στην προσευχή. Ἀνώτερη των βιβλίων διδάσκαλος εἶναι ἡ ἴδια ἡ προσευχή, στην οποία μαθητεύουν τα πλήθη των ἀσκητῶν, δίχως πολλές φορές καμμιὰ βοήθεια ἀπό τα βιβλία.

Καί δίχως τα βιβλία καί δίχως τίς ἐκκλησιαστικές συνάξεις, ὅταν αὐτά δεν υπάρχουν καί δεν μπορούν να εἶναι πάντα μαζί μας καί κοντά μας, με την ἐσωτερική εργασία της προσευχῆς, πού μπορούμε πάντα να την ἔχουμε ἐντός μας.

Ἐτσι ναός του Θεοῦ καί ἅγιο θυσιαστήριο γίνεται ἡ ψυχὴ του κάθε ἀληθινοῦ προσευχόμενου. Καί ἡ προφορική καί ἡ μετὰ των βιβλίων καί ἡ ἔκφωνη καί ἡ μυστική καλές προσευχές εἶναι, μόνο αν εἶναι προσεκτικές.

Ὅπως δεν υπάρχει φυτό χωρίς ρίζα, ἔτσι δεν μπορεί να υπάρξει καλλιέργεια της ζωῆς της προσευχῆς δίχως τὴ μυστηριακή ζωή καί μάλιστα τὴ Θεία Ευχαριστία. Οἱ μοναχοὶ την προσευχή του κελλιοῦ τους τελειώνουν στο ναό. Καί την προσευχή του ναοῦ τελειώνουν στο κελλί τους. Ἡ βρώση καί ἡ πόση του σώματος καὶ του αἵματος του Κυρίου πού μετέλαβαν στη Θεία Λειτουργία, συνεχίζεται στο ἅγιο θυσιαστήριο των καρδιῶν τους με την προσευχή...

Τι εἶναι τελοσπάντων αὐτὴ ἡ πολυσυζητημένη προσευχή; Αἰξίζει τόσο κόπο, μέριμνα, φροντίδα, προσοχή κι ἐκτίμηση; Ἄς δώσουμε τον λόγο ξανά στους Ἀγίους Πατέρες μας για να μας ἀπαντήσουν καλύτερα. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέγει: «Ἡ προσευχή εἶναι λιμάνι στίς τρικυμίες της ζωῆς, ἀγκυρα στους κλυδωνισμούς της, στήριγμα των κλονιζόμενων, θησαυρός των φτωχῶν, ἀσφάλεια των πλουσίων, θεραπεία των ἀσθενῶν, διατήρηση της υγείας. Τα ἀγαθὰ τὰ κάνει μόνιμα καί τα κακὰ τὰ διώχνει».

Καί συνεχίζει ὁ θεοφόρος οἰκουμενικός πατήρ, μακριὰ ἀπό ρητορικά σχήματα καί μεγαλοστομίες. «Ἡ προσευχή σιγάζει τα πάθη της ψυχῆς, καταπραΰνει τίς ἐξεγέρσεις του θυμοῦ, διώχνει τον φθόνο, διαλύει την κακὴ ἐπιθυμία, μαραίνει την προς τα ἐγκόσμια ἀγάπη, αποκτὰ μεγάλη ἡρεμία ἢ ψυχὴ».

Από το τί προσφέρει ἡ προσευχή φανερό γίνεται το τί εἶναι. Ὁ ἅγιος Ἰωάννης της Κλίμακας προσευχή λέει εἶναι ἔνωση του ἀνθρώπου με τον Θεό.

Ὁ ἀσκητικώτατος ἅγιος Γρηγόριος ὁ Σιναΐτης πού ἠθελε να διαβεί ὅλη την

οικουμένη, για να διδάξει τα αγαθά της προσευχής, προχωρεί πολύ πιο ψηλά και με τη μυστική φωνή του άνακράζει:

Προσευχή είναι φωτιά ευφρόσυνη στους αρχαρίους, «φως εὐωδιάζον ενεργούμενον», στους τελείους. Προσευχή είναι πληροφορία καρδιάς, σωτηρίας ελπίδα, άγνισμού σημείο, άγιότητος σύμβολο, Θεού επίγνωση, Πνεύματος Αγίου αρραβώνας, το του Ίησού άγαλλίασμα, ευφροσύνη ψυχής, έλεος Θεού, καταλλαγής σημείο, Χριστού σφραγίδα, ακτίνα νοητού ηλίου, χριστιανισμού βεβαίωση, αγγελικής πολιτείας απόδειξη.

Μωυσέως μοναχού αγιορείτου

Πηγή: inpantanassis.blogspot.com